

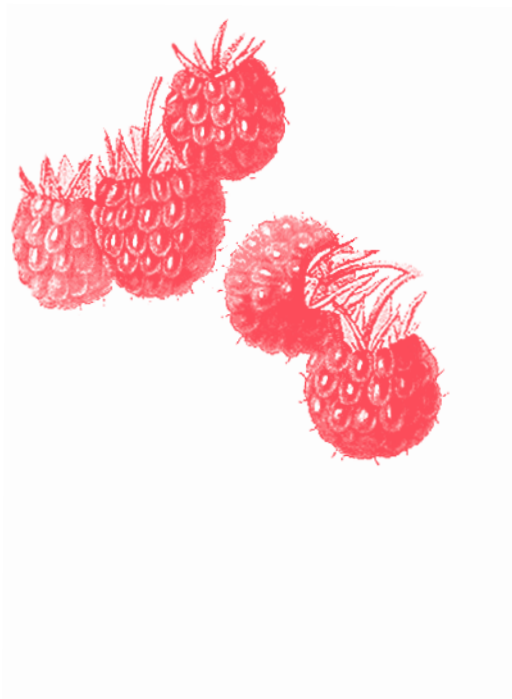
ka Jarmila Pavlína Edit
na Marie Eva Anna Len
ena Proslava Lucie Petr
Vlasta Monika Zuz
rosia Teronika Mart
lka Ivana Lenisa Ro. na
dvika Kristý
riana Barbora Leonalv
ndra Olga Michaela Dia
taša Tamara Dita Sára V
ura Bohdana Ivona Vilr
ricie Alexandra Radan
la Milena **Malinka** Dob
ma Beáta Dorota Blan
udie Karolína Valerie N
ndula Jolana Kateřina S

DITA TÁBORSKÁ

HOST

Dita Táborská

Malinka

Dita Táborská

Malinka

BRNO 2017

© Dita Táborská, 2017

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-238-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-239-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-240-4 (Formát MobiPocket)

Lukášovi, mému muži

První

Anežka. Je to roztomilé, šišlavé, navoněné. A velkorysé, protože člověk se nemusí nutit do zdobnělin. Anežtičko! To je jako ponožtičko. Anežka, Anežka, vyvoněná ponožka. Čili nesmysl, ale jméno je přece jenom taková barevná značka, aby se člověk líp našel. Jako když se sáhne — ať už poslepu, nebo s pečlivým rozmyslem — do obrovské hromady razítek a jedním se bouchne na první stránku tlustospisu.

„Anežka.“ V očích trošku plachosti, ale odhodlání k temnému dobrodružství.

„Roman, rád tě poznávám.“ Anežčin Románek. Taky si rád bouchne?

Jí se mozkiem rozlévalo pivo namíchané s vědomím, že tohle tedy bude stát za to. Byl to krásnej a zdravým sebevědomím opentlenej *nejspíš sochař*, jak jí před nedávnem napsal. Má nás na triku rozhodně stovky. Nebo ještě o nulu víc? To má být ona? To zavánělo výzvou. I Roman byl potěšen, i on si ji takhle představoval. Sice trochu šedomyší, ale je to mládě hádě, co vstane jako Fénix pod jeho umnou rukou, která ho vyhrabe z ještě žhavého popela a bude tepat a kout. Hubená docela je, má chytrý, trochu naivní oči. Už má něco za sebou, něco málo, to se počítá.

Bar Moulin Rouge byl příjemně dekadentní, vysoké barové židle zajišťovaly přiblížení kolen, z nichž ta ženská byla ovinutá jen punčochovou slupičkou, černou jako noc kolem. To chtěli oba.

„Tys mi vlastně nenapsala nic kloudnýho o sobě, jen jsem pochopil, že jsi sama. Jak může být taková krásná holka sama?“

Uf, trochu přízemní. Zrychlíme. „Jsem vdova.“

Plác! Vdova se Romanovi rozblemkla na vysokém čele, funivě se vydrápala na lebku, sedla si, klátivýma nohama ho ve zběsilém rytmu začala kopat do temene a spokojeně nasávala cigaretový kouř. Romanovi se lehounce rozšířily zorničky a ruka se skleničkou se jemně, skoro neviditelně pozastavila v pohybu směrem k výrazným ústům. „Vdova? Cože? Kolik ti proboha je?“

Takt?! „Dvacet.“ Mělo by to být snadno zapamatovatelné a důrazné. *Marcato. A tempo.*

Roman byl konsternovaný a začal mlít něco o osudu, mládí a utrpení.

„Autonehoda. Děti nemáme. Teda, neměli jsme.“ Tady jemné naznačení smutku, jen jako potvrzení pravdy.

Rozpačité ticho, polknutí. Teď by měla následovat replika: *A co ty, ty máš rodinu? Děti?* A vzápětí odpověď: *Jo. Mám ženu a dvě děti.*

Motiv se ale rozehrával fádně, příliš tklivě, takže hrozilo, že se i přes počáteční náboj utopí v cajdakovitosti. Bylo potřeba skočit po klice flašinetu, což překvapivě udělal Roman.

„Co jsi vlastně zač?“

„Slovenka původem.“ Na slovenštinu jdou jako slepice po flusu, ale spíš nižší kategorie, takový trochu jako sociální blběci, co si v tu chvíli uvědomí, že vůči Slovákům často panují negativní předsudky — ó, chudinka, ale já budu velkorysý, já předsudky nemám, mně se vlastně Sloveny vždycky líbily! Dá se už jednoznačně usoudit, že Roman není Slovák? Dá.

Malka začala mluvit zpatlaninou špatně odposlouchané slovenštiny a češtiny s bezchybným slovenským přízvukem —

měla obzvláštní dar na jazyky a nenechávala ho jen tak ležet ladem, jak by se mohlo zdát. S jazykem jí to šlo, všechno, byl ostrý a teplý a šik. Šikovný. Šikulko!

Roman byl trochu připitý, slovenština v jeho uších zabublala a stiskla neuvěřitelný erotický spínač. Chudě malé! Pomilování-hodné! Skutečně pomilováníhodné! V očích se mu zalesklo, chtěl si k té odvážné kočičce aspoň přivonět, je křehká, má nádherný dlouhatánský krk, úchvatné klíční kosti, které vystupují z volného trička, co jí spadá z jednoho ramene. Mladá pleť, krásné ruce, dlouhé prsty. Jeho estétství bylo spokojené a zvědavé.

Malka pochopila, že pokud se chce doopravdy pomilovat, bohužel nebude moct připustit sex již dnes. To bylo nemilé, protože on byl opravdu... no prostě to bude zážitek. Jenže tím by se to celý posralo. Chjo. Roman se omlouvá, jde na toaletu, Malka chvatně platí svůj díl útraty a prchá. Vůbec se jí nechce, mnohem raději by se nechala naložit do taxíku, odvézt někam mezi hroudy hlíny a nechat to bouchnout. Na zemi, se sochařským náčiním dloubajícím do zad. *Appassionato*. Ale bohužel, musí jít na debilní nočku, jet s debilníma násoskama směrem k domovu a pak jít děsně dlouho pěšky. To má jedinou výhodu, ještě jednu cigaretu. Pokouřeníčko, ach!

Telefon se rozcinkal přesně o páté, a ačkoli by Malka potřebovala ještě několik hodin odpočinku, výhra jí dala křídla, až slétla z postele. Očima přejela natáčecí plán, dnes se točí jen na jednom place, pád do rybníka. Malka vklouzla do funkčního prádla, zateplených kalhot a vaťáku po dědovi, rychle naházela do batohu dvoje desky, termosku, zahřívací pytlíky a zbytek cigaret z večera a pohledem na hodiny zjistila, že si ještě stihne vyčistit zuby. Čepice, šála, pohory a rukavice

v dvojkombinaci prstových a přehrnovacích palčáků a vyrazila. Na Povstání jí zase ujel autobus, takže na Kavky musela běžet. Dorazila těsně před šestou, většina kolegů ze štábu už byla nahňácaná v mikrobuse, před ním nervózně postávala Jana se svými deskami a kufrem vysílaček. Malka očima vyhledala Pavla.

„Čau šéfe, jsem tu!“ zahalasila na něj.

„Ty vogo, ty jsi neskutečná, pět padesát devět! Že se na to nevyserěš, na ten ranní adrenalin!“ odpověděl s úsměvem a poklepáním na rameno sáčkoval Malku do mikrobuse.

„Tobě taky krásný ráno,“ zamumlala Malka do schodů.

Na place Pavel běžel za skupinkou lidí uprostřed rybníka, Malka rozeznala chlapíky ze stavby, architekta a partu od kaskadérů. Obhlíželi led a zjevně diskutovali o díře, která tam zatím ještě nezela. Malka rychle vyhodnotila, že by tam byla zbytečná, a šla si hodit batoh do kostymérny.

Zázemí bylo v malém rybářském domku a Malku praštila do tváří ještě větší zima, než jaká panovala na zamrzlém rybníku. A už se k ní šinula Libuška, hlavní kostymérka, která jakmile Malku zmerčila, začala nadávat, jak je to zase všechno špatně a jak mají v takovýchle podmínkách za pár minut oblíkat herce. Malka Libušku uklidnila, že to zařídí, protentokrát jí ani neopakovala, že není od produkce, to prostě nemělo smysl, a běžela za Honzou, který měl na starosti lokace. Jo, jasně že se tam dá topit, máme přímotopy, ale nepřišel agregát. A můžu tam zatopit normálně v kamnech? Dřevo je vyskládané venku pod stříškou. Pro mě za mě, ale agregát tu bude za deset minut. Jenže to herci do prvního obrazu taky! Aha. No tak jo.

Malka se vrátila do domečku, sehnala staré noviny, které zmačkala do koule, mezi poleny vyhrabala pár menších,

vytáhla svůj kapesní nůž a udělala několik třísek. Rozdělala oheň, a když kamna přestala čoudit, pořádně je naládovala. Libušce se na tváři rozhostil široký uznalý úsměv a hned začala do blízkosti kamen rozestavovat paravány.

Malce zaševelila ve vysílačce produkce, že herci dorazili na plac. Vyšla jim naproti. Do prvního obrazu byli jen dva a zrovna oba z kategorie paralelní vesmír, což bylo příjemné. Malka si herce, se kterými měla dosud co do činění, rozdělila do tři skupin, a sice *sluhu vítám*, což byli pičusové a nebylo jich málo, dále *sluha mě přivádí do rozpaků*, těch bylo malinko, a *paralelní vesmír*, což byli ti, kteří asistenty režie nepovažovali za sluhy, ale za plnohodnotné bytosti žijící v jiné pracovní dimenzi, která se s tou jejich na moment protнула. Těch bylo přiměřeně.

Malka je pozdravila, nabídla jim kávu a vedla je do kostymérny. Herečce vysvětlila, že už je tu její dublerka na pád do rybníka a že je za chvílku představí. Vypadali docela spokojeně a Malka je předala Libušce, která začala profesionálně švitořit a s obdivuhodnou hbitostí okolo nich poletovala. Malka ještě chvílku přešlapovala na místě a odhodlávala se Libušky zeptat, na jak dlouho to tak asi vidí, aby mohla dát echo maskérům, ale tenhle dotaz obvykle spouštěl litanie o záškodnosti všeho a všech, kteří svou lemplárnou způsobí, že ona, kostymérka, nemá čas na práci, no a jak to potom má vypadat? Často se dostala do ráže natolik, že s televizí to jde z kopce, rok od roku je to horší a ona tu letos dělá vola už doopravdy naposled, po tomhle seriálu už ji tady nikdo neuvidí. Libuška si Malčiných rozpaků dobře všimla, a protože měla tuhle holku, která byla sice trochu zvláštní, ale docela pracovitá, ráda, sama od sebe utrousila, že potřebuje patnáct minut na každého. Malka vděčně kývla a šla předat informaci do maskérny.

Pavel do vysílačky zachroustal, že jde s Denisou. Malka ji znala od vidění, ale nikdy s ní přímo nepracovala, a tak je Pavel nejdřív představil.

„Tohle je Milena Hlinecká, asistentka režie, bude ti k dispozici. Všichni jí tady říkáme Malko, trochu divný, ale furt lepší než Mileno. Malko, tohle je kaskadérka Denisa. A jsi ve spojení s čoklama? Kdyby rodili dneska, bylo by to dobrý. Vzala by sis Davida na kameru, můžete to jet bez zvuku, jeli byste jako druhéj štáb.“

Chce se mi dnes jet točit porod čoklů? Ne tak docela. „Jasně.“

Pavel se na Malku zase povzbudivě usmál, zesílil vysílačku a lakonicky odpověděl: „Už běžím, už jsem skoro u vás,“ a volným krokem zamířil na plac.

Denisa se otočila k Malce. „Malka, to je trochu jako Milka, ne? Fialová kráva!“

Malku ani nenapadlo vzít si to osobně, humor, kterému kaskoši holdují, je podobný jako jejich práce, prostě rána mezi voči, pic!

„Tak co, jak se těšíš?“ zeptala se Denisy o poznání milejším tónem.

„Pohoda, v zimě se venku koupou běžně. Akorát minulej tejden jsem dělala pád z koně a trochu jsem si hnula se zádoma, tak snad si to úplně nedokurvím. Doufám, že to bude rychlý.“

„To sotva. Velkej Pták to všechno kropí stoosmapadesátkrát, obvykle chňapne druhou kameru sám a jede se to na dvě z ruky, ze všech stran i nestran.“

Denisa znalecky kývla a pokrčila rameny na znamení, že to prostě nějak přetrpí. Divná sorta lidí, fakt, sebevrazi s mizivým prahem bolesti, spoustou jizev a zlámanými orlími nosy.

„Tak kde je herka?“ zeptala se Denisa netečně.

„V kostyměrně. Pojď, bude potřebovat pomoci s neoprenem.“

Malka odvedla Denisu k herečce a vysílačkou sledovala dění na place. Čas se krátil a herci se ještě neposunuli do maskérny. Nálada začínala klasicky nervózně a Malka se těšila, až klapnou a ona to bude moct jen bezmyšlenkovitě pozorovat.

Konečně bylo všechno nachystané, Pavel byl v pohodě, jako ostatně skoro pokaždé, a Malka k němu znovu pocítila obdiv. Tohle nemůžou být jenom zkušenosti, to je prostě chemické nastavení, zvláštní buněčná stavba pomocníků, na kterých celá logistika stojí a kteří se z toho obvykle nesesypou.

Den ubíhal rychle, jako vždy. Slunce příjemně a neúplatně odměřovalo čas krátkého zimního exteriérového dne, který jediný zajišťuje filmařům smluvní pracovní dobu. Hurá! Dnes se naložím do vany a budu si číst, je mi zima. Vtom se Malce rozvibrovala kapsa. Do prdele, roděj čokolové, jasně, neznámé číslo. Malka otráveně opustila plac a šla vyřídit porodní hovor.

„Hlinecká, prosím.“

„Tak Hlinecká. To jsem rád, že vím, jak se jmenuješ. Tady Tomáš. Já jen volám, jestli to dnes večer platí.“

Co to má do prdele znamenat?! Malka se odmlčela a přemýšlela, která z avantýr má její telefonní číslo. Nebyl to povědomý hlas. „Jak to, že máš moje číslo?“

„Vždyť jsi mi ho sama napsala, když jsme se domlouvali na ty lístky.“

Sakra, jasně, to je ten muzikant. Taková blbost, kvůli lístkům na koncert. „Takže v šest na Míráku, jo?“

Malka se otráveně přišourala zpět na plac, na Pavlův tázavý psí pohled odpověděla zavrtěním hlavy a sledovala, jak Velký Pták kropí chuděru Denisu, až promodrávala. Najednou jí přišlo legrační, jak se tolik desítek dospělých lidí společně

soustředí na to, aby jeden z nich zhruba dvacetkrát zapadl do stále stejné díry v zamrzlém rybníku. Jako by ho chtěli svorně potopit, ale on, mrška jedna, se neúnavně vyhrabával ven.

— Když Malka konečně dorazila domů, i přes posunutí srazu s Tomášem až na osmou si nestihla dát rozmrzací koupel, což ji ještě víc naštvalo. V legrační vzdorovitosti si oblékla červené šaty s dlouhými rukávy à la prstovými rukavicemi a propínacím zipem s jezdcí na obou koncích, jejichž sexuální otevřenost uzavíral vysoký stojatý límec. Do uší si provlékla obrovské plastové vlky barvy bílé perleti, kteří se houpali na dřevěném párátku v dírkách ušních lalůčků. Červeným sprejem si nastříkla koncečky vlasů na té straně, kde je měla dlouhé, a druhou, krátkou stranu ulízla tužidlem. Rande měla s konzervativním dirigentem staré klasické hudby, který zatím nevěděl, že chce přesně tohle.

„Zoja.“

„Zoja Hlinecká, to je zvláštní jméno. Já jsem...“

„Tomáš, já vím.“

Bylo to rychlé a snadné, kombinace červených rukavicových rukávů lehce třímajících nasliněnou cigaretu a obstojné znalosti vážné hudby se zvláštním příhledem k současným klavírním interpretům rozmetala mladého katolíka s předsudky vůči ženám s červenými vlasy a nevědomou touhou po nich prakticky okamžitě, při prvním, nejpozději druhém pivu. Ukončila to s omluvou, že musí jít nakojit své osmiměsíční miminko.

Sotva otevřela dveře svého tichého bytu, kterým byla skrz naskrz vidět osvětlená pěticipá hvězda na věži hotelu International, rozezněl se mobil. Cítila, jak jí cloumá vztek, vztek

na troufalého Tomáše, který si dovolí uprostřed noci volat kojící matce.

„Hlinecká.“

„Dobrý večer, nebo spíš ráno, slečno Hlinecká. Nezlobte se, že ruším, ale rodíme.“

Do prdele práce. Pavlovi ani volat nebudu, ať se vyspí. Z šatiček do vaťáčku, na Kavky pro auto a pro Davida. Zpět, vždyť jsem pila, David bude muset dorazit na Kavky a odřítid to sám. Natáčí se porod čoklů drahejš jako lišky v Pařížský.

Když vysílená šťastná fena porodila poslední, páté štěně, paní domu řekla, že si nechají asi to první a na ostatní už mají měsíce natěšené kupce.

„Vy ty štěňata prodáte někomu cizímu?“ zeptala se Malka k údivu všech lidí probdivších tu slehlou noc.

„No jistě, a za dost velké peníze, musím neskromně říct.“

„Ale co jejich máma? Vždyť je to jejich máma! Není to... trochu krutý?“

Rodina superdrahých čoklů civěla na Malku naprosto nechápavě a David se začal rychle loučit a jenně ji tahal za rukáv. Odešli.

„Co to do prdele bylo? Vždyť je potřebujeme, víš, kolik za ten porod dostali?“

„Vím, Davide, ticku. Což je skoro tolik, co mám já za celodenní šichtu. Tak drž.“

„Ale co blbneš? To je snad jasný, že se štěňata prodávají, cos myslela? Že je všechny budou žít, aby náhodou fena nebyla smutná?“ David byl rozčilený.

„Prostě jsem na tohle citlivá, no.“

„Cože? Jako proč?“

„Jeď a drž už.“

■ Když Malka dorazila domů, byl už bílý den. A vůbec ne ledasjaký! Byl volný den. Ale jaký vlastně? Malka si při přemítání pomohla počítáním prstů na rukou, aby se vymotala ze slitin dnů a nocí při svém trvalém bdění. Je neděle, den odpočinku, čili všechno krásně klap, klap. Malka si pohrávala s myšlenkou zaplout do postele ještě ve vaťáku, a když se blaženě zavrtávala do peřiny, bylo něco po sedmé. Ne, dneska určitě nepůjdu do kostela, nikdo se nemůže divit, všechno má své meze. Prostě teď se už opravdu musím vyspat. Bohu žel.

Malka měla spaní lehké, jako kočka. Ošálit se za dne do spánku pro ni bylo obtížné, protože hormony jí jasně říkaly, že je čas žít — ostatně podobně jako v noci. Hotel International pojídal nové grupy turistů, autobusy pod okny hotelu a také Malčina bytu túrovaly ostošest, soused se sprchoval a nadával zkurvenejm fašounům. A spánek, ten se Malce rozplýval před široce otevřenýma očima, až z něj zbyla jen šílená únava, rozbolavělé tělo a touha po odpočinku.

Dobrá, půjdu. Kázat bude profesor Sureli, to se vyplatí nakopat se do zadku a dát to. Určitě bude kázat na Starej a to je fajn změna od notoričnosti čtyř evangelistů. Z Malky postupně vyprchával alkohol a v nepřímé úměře se vkrádala morální kocovina. Při oblékání se Malka pečlivě vyhýbala pohledu do zrcadla, ale když těsně před odchodem přece neodolala, všimla si červených vlasů. Čas na sprchu už nezbýval, pokud chtěla dorazit aspoň na kázání, a tak se jen sklonila nad umyvadlem, umyla si vlasy, rozčesala je a s mokrou hlavou vyběhla do zimního rána.

Zklidnění přicházelo už cestou do kostela. Stud za sebe samu se z Malky začínal odlupovat, pozorovala ho, jak v podobě lesklé koule levituje kdesi nad tramvají, a překvapovala ji jeho hmatatelnost. Lopotně ho dopinkala až k těžkým dveřím,

vzala za kliku a vkopla ho do chrámu, kde se radostně rozvířil v dojemném reji s podobnými útvary. Těšilo ji, že už není sám. Nechala ho dovádět a vychutnávala si tu blaženou pohodu, kdy na ní konečně nevisí, netáhá ji za kalhoty a pořád po ní něco nechce. Na konci ho k sobě zase přivolá, ale to už bude odpočatější a bude mít rozmyšlené, jak ho, holomka, lépe zvládnout.

Malce bylo v tom podivném panoptiku bytostí, které sem přicházely co týden vypouštět své útvary, nevýslovně dobře. Možná to bylo i tím, že se jí tu nikdo nikdy na nic neptal, a to jí rozvazovalo umravněný jazyk. Nebo to bylo tím, že se na svou lesklou kouli mohla vynadivat — sice v hájemství staré dřevěné lavice, které se křečovitě přidržovala, ale přesto bez iluzí. Anebo jí ti lidé byli zkrátka sympatičtí, všechny ty rozšafné babičky a dědečkové, kteří ji ládovali svými koláči a nad všemi pochybnostmi s úsměvem mávali vědoucí žilnatou rukou, mladé rodiny dávno osvobozené od předstírání selanky a okřikující své děti při slovech *prdel* a *hovno*, sborový blázen Fanda, který při kázání vykřikoval, že válka je za rohem, a klátivým krokem mířil ke kazatelně v touze po doteku kohokoli, kdo ho zastaví. Naštěstí ve sboru nebyl žádný krásný bratr, který by stál za hřích. To bylo Prozřetelné, ale neznamenalo to, že by Malku čas od času nějaký žádostivý pohled nepropíchl. Zezadu. Pokoutně a o to vášnivěji. To se potom koule rozdivočely jako zjednané.

Nemýlila se, základem kázání byly verše závěru první kapitoly Geneze. Tazatel kazatel se ptal, co je člověk? Odpovídal, že na člověku je nejúžasnější to, že — být tak nicotný a pomíjivý — je v centru Boží pozornosti, a to dokonce natolik, že se Bůh stal člověkem. A zde prý katolické koleno poklekne a to naše se ve svém neutuchajícím protestu alespoň uctivě narovná. Na Malku skutečně dolehla zásadnost toho momentu —

co jiného je láska než ochota to s druhým všechno prožít? I kdyby to měla být tak odpudivá zkušenost, jako je krátký, bolavý, směšný a chamtivý lidský život.

Sureli použil k vykreslení obrazu lidské nízkosti matku, která pohodí své novorozeně do popelnice. Malku bodlo v útrokách, projelo jí bolestivé napětí a vyschlo jí v ústech. Dala by si pivo, ale prozatím bude muset stačit cucnutí vína při Večeři. Krev. Tak pověz, jak je možné milovat tu, co zabila, slovem nebo skutkem? Odpovídáš, že leda to prožít... Malka se zalekla a s úlevou nalistovala ve zpěvníku další píseň.

Do Bersabé když Eliáš únavou sklíčen se bral, tam opustil svou věrnou stráž, sám pouští šel dál a dál. Prachem cest a potem zbrocen, toužil sláb a osamocen už jen spát.

Po bohoslužbě Malka výjimečně nešla na kávu nahoru do sborové místnosti, začínalo jí být mdlo. Doma usnula ještě dřív, než se vůbec začala modlit.

Odpoledne, když si Malka osvěžená lehkým spánkem uvědomila, že opravdu nemůže jít zpívat — pokolikáté už? farářka je naštvaná, i když to zatím neřekla naplno —, protože musí jít k rodičům na večeři, zachmuřila se. Sborový zpěv se pro ni stal tím, čím je pro spoustu lidí běhání — děsně se do toho nechce, vypadá to nesmírně nudně, ale když se to rozjede, je to prostě paráda. Co se vlastně dneska bude dělat? Koledám zase na rok odzvonilo, Malka ale koledy milovala a díky Bohu za Vánoce, které jim dávají zelenou. Těžko by si jinak tak fádni odrhovačky lajsla veřejně pobrukovat, přitom jsou tak krásné! Malka si stoupla, narovнала se v zádech, zavřela oči, nadechla se do břicha, uvolnila svaly na šíji i v obličejí a lehce přizvedla horní ret tak, aby byly vidět řezáky.